

GYERTYAGYÚJTÁS ADVENT 1. VASÁRNAPJÁN

1. Felolvasó: A kezdődő advent a karácsonyi előkészület ideje. Az elkövetkezendő hetek egy sajátos lelki út végigjárására hívnak, mely egyre és egyre közelebb vezet bennünket az ünnep lényegéhez, belső tartalmához. Ezen az úton kísérnek el az egyház szertartásai, énekei és jelképei, a lépéseket azonban már kinek-kinek saját magának kell megtennie.

Zsoltárrészlet: Isten, én Istenem, pirkadatkor már előtted virasztok / rád szomjazik a lelkem, / utánad sóvárog a testem, / pusztá, úttalan, kiaszott vidéken. / Bárcsak megjelenhetnék előtted a szent helyen, / és láthatnám hatalmat és dicsőségedet! / Hisz irgalmad jobb, mint az élet, / ajkam téged dicsér.

2. Felolvasó: Emberi életünk elemi erejű mozgatója a szabadság és a szeretet utáni vágy, mely ott munkálkodik nyugtalan kereséseinkben, feszült várakozásainkban. Advent első vasárnapja ezt a vágyat éppen nem fékezni, hanem továbbfokozni, kiteljesíteni kívánja. Azt ígéri, hogy a Krisztusban emberré lett Isten képes szétörni világunk zártóságát, és új, végtelen lehetőségeket nyit számunkra. Várakozásunk immár Krisztusra irányuló várakozás, aki virasztani hívott minket – az első gyertya lángja ezt jelképezi. Tartsuk hát ébren szívünkben a mindennapok világán túllépő kérdéseinket, kéréseinket, hogy bennük és általuk megnyíljunk a Krisztussal való találkozásra.

Ének + gyertyagyújtás

Könyörögjünk: Urunk és Istenünk, segíts minket, hogy élő hitben való várakozással készüljünk Fiad, Jézus Krisztus eljöveteleire. Amikor pedig eljön és kopogtat, ébren találjon minket, akik imádsággal virasztunk és ujjongva zengjük dicséretét. A mi Urunk, Jézus Krisztus által, aki veled él és uralkodik mindörökkön örökké. Ámen

Áldás: A mindenható és irgalmas Isten, akinek egyszülött Fiaról hittel valljátok, hogy eljött közénk, és várjátok, hogy újra eljön az idők végén, szenteljen meg titeket eljöveteleének fényességével, és árássa reátok gazdagon áldását! Ámen.

Adja meg nektek, hogy a földi küzdelmei között állhatatosak maradjatok a hitben, ápoljátok magatokban az örvendező reménységet, és gyakoroljátok a szeretet műveit! Ámen

Ti, aki most Megváltónk eljöveteleének és földi születésének szívből örvendeztek, dicsőséges második eljövetele idején nyerjétek el tőle az örök bőséges jutalmát! Ámen

És a mindenható Istennek: az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek áldása szálljon le rátok és maradjon veletek mindörökké! Ámen

HÍVOM A CSALÁDOKAT 2019 NOVEMBERÉBEN(II.)

Ahhoz, hogy az ember veleszületett személyi méltóságához illő életet élhessen – tartozék bármilyen néphez, fajhoz vagy társadalmi csoporthoz –, olyan nevelésre van szüksége, amely megfelel élete céljának, alkalmazkodik egyéni képességeihez, neméhez, az adott kultúrához és a nemzeti hagyományokhoz, és készsége teszi a testvéri kapcsolatra más népekkel, a társadalom javának, a közjónak a szolgálatára. A keresztény nevelés feladata a megkereszteltekkel megismertetni az üdvösség és az ajándékként kapott hit misztériumát, hogy életüket új emberként igazságban és igaz életszentségben éljék (vö. Ef 4,22–24); hogy eljussanak az érettségre Krisztus teljességének mértéke szerint (vö. Ef 4,13). A keresztény nevelésnek szem előtt kell tartania, hogy az ember földi életében a teremtett világban él, tehát jól kell ismernie a világ törvényszerűségeit. Nagyon fontos azonban megértenie Krisztus intelmét: „Mit használ neked, ha megnyered az egész világot, lelkednek pedig kárát vallod?” (Lk 9,25) (vö. II. vatikáni zsinat Gravissimum Educationis kezdetű deklarációja a keresztény nevelésről 1–2.).

A történelem során minden eddigi társadalmi berendezkedésben az embernek szüksége volt anyagi javakra. Mi szabhat határt az észszerű és szükséges kincsgyűjtésnek, és mikor válik az károsá vagy akár bűnössé?

Valóban modern, sőt posztmodern társadalomban élünk, de ez a társadalom nem mondható kereszténynek. Ebben a társadalomban az ember személyi méltósága helyett inkább az emberi jogokról beszélnek. Noha azt az eszményt, hogy mindenki léténél fogva egyenlő, a kereszténység hirdette meg a szeretetparancs alapján (Gal 3,28). A nagy polgári forradalmak az egyenlőség és testvériség jelszavait zászlajukra tűzve szembefordultak az Egyházzal is, szembefordultak mindennel, ami földöntúli, sőt, magának Istennek a létét is tagadták. A társadalom elkezdett elhatárolódni az élő Egyháztól, a kereszténység egyre inkább csak mint információ volt jelen. Azok a családok, amelyekben nincs élő hit, nem adhatják tovább a hitet, legfeljebb a hitről szóló tananyagot. Hiába tudunk egy-egy népcsoport keresztény hagyományairól, ha ezek a hagyományok csak emlékek, csak információink vannak róluk, de már senki sem él velük, így felidézésük nem hat élményként, nem érint meg.

Milyen szerep és felelősség hárul a keresztény családokra a szekularizált társadalomban? Mit tudtok tenni gyerekeitek elvallástalanodása ellen?

Isten arra hívott bennünket, hogy éljük meg személyi méltóságunkat és legyünk társadalmunkban só és kovász. Legyünk nyitottak a teremtett világ és minden ember felé, igyekezzünk a „szűk kapu” felé (Mt 7,13–14). Életünkkel mutassunk rá a keresztény társadalom értékeire, arra, hogy keresztény családban élni jó és szép. Lobbantsuk lángra Isten szeretetét, sugározzuk fényét, hogy minden családban szeretet, öröm és béke legyen.

„Apu – szólalt meg a fiú a hirtelen kialakult csendben –, nagyon köszönöm neked, mindent köszönök. Ebben a családban nőtem fel, itt éltem, más családok életébe nem láttam bele, illetve nem is érdekelt. Sokszor nehéz volt döntenem olyan kérdésekben, amelyek elé kerültem, és ti nem akartatok befolyásolni. De túljutottam ezeken, sokszor úgy éreztem, hogy szerencsém volt. Amióta azonban ezt a lányt megismertem, és beeláttam az ő családi életükbe, egy kicsit másképpen látom a dolgot. Az a család nem »modern« család, de ott mindenki otthon érzi magát, és mindenki tudja, hogy mindig és mindenben számíthat a másikra, mert ott a szeretet a vezérelv, Isten szeretete. Az a család keresztény család, keresztényként él és dolgozik, a kereszténység számukra nem ideológia, nem tan, hanem az élet. Apu, mi nem modern, hanem keresztény családot szeretnénk alapítani!”

Bíró László tábori és családfelnevelési püspök

AZ ÉLET IGÉJE – 2019. DECEMBER

„Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok.” (Mt 24,42)

Máté evangéliumának ebben a fejezetében Jézus felkészíti tanítványait végső visszatérésére, amely váratlanul jön el.

Az ő korában is sok probléma volt, háború és mindenféle szenvedés. Izrael népe az Úr közbelépésében remélt, aki majd véget vet a sírásnak. A várakozás tehát nem volt félelmetes, hanem inkább megkönnyebbülést jelentett, a megmentés napjának eljöveteletét.

Jézus itt egy nagy titkot tár fel: éljük jól a jelen pillanatot, mert olyankor fog visszatérni, amikor munkában leszünk, és lekötnek a szokásos mindennapi dolgok, amelyek miatt gyakran megfeledkezünk Istenről, mert túlzottan aggódunk a jövő miatt.

„Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok.”

Legyetek éberek: ez meghívás, hogy járjunk nyitott szemmel, ismerjük fel Isten jelenlétét a történelemben, a mindennapok-

ban, és segítsük a sötétségben élőket, hogy rátaláljanak az élet útjára.

Nem ismerjük pontosan a napot, hogy mikor érkezik Jézus, ezért a keresztények állandó várakozásban élnek. Ez arra bátorít bennünket, hogy teljességgel éljük meg a jelen pillanatot, a mai napon szeressünk, ne a jövőben, bocsássunk meg most, és nem később; a valóságot éljük meg a jelen pillanatban, nem a jövőben, amikor majd időt találunk rá az amúgy is zsúfolt naptárunkban.

Chiara Lubich így elmélkedik erről az ígéről: „Megfigyelted már, hogy általában nem éled az életet, hanem vonszolod, valamilyen jövőre várva, amikor majd elérkezik valamiféle szépség? Az igazság az, hogy a szép jövőnek el kell érkeznie, de nem annak, amire gondolsz. Valami isteni ösztön arra készlet, hogy várj valakit vagy valamit, ami elégedettséggel tölt el. Esetleg valami ünnepnapra gondolsz, vagy szabadidőre, vagy valami különleges találkozásra, de amikor ez elmúlik, mégsem leszel teljesen boldog. Újra csak visszatérsz az egyhangú és bizonytalanul megélt hétköznapiakba, és állandóan vársz valamire. Igazság szerint az életben, és a te életedben is eljön az a pillanat, amit senki sem kerülhet el: amikor eljön az Úr, és szemtől szembe találjuk magunkat vele. Ez az a »szépség«, amelyre öntudatlanul is várunk, mert boldogságra vagyunk teremtve. És teljes boldogságot csak Ő tud adni nekünk.”

„Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok.”

Az Úr eljön természetesen mindannyiunk életének a végén, de már most felismerhetjük őt, megünnepelhetjük és osztozhatunk benne, mert valóságosan jelen van az Eucharishtiában, meghallgathatjuk és élhetjük, mert jelen van az Igéjében, befogadhatjuk őt minden testvérben és hallhatjuk a hangját a lelkiismeretünkben.

Az élet mindig nagy kihívások elé állít, és ott a kérdés bennünk: „Mikor lesz már vége ennek a szenvedésnek?”

Nem várhatjuk tétlenül az Úr eljövését. Minden pillanatot ki kell használnunk, hogy minél hamarabb eljőjön az Isten Ország, megvalósuljon a terve, a testvériség. Minden kis tett, amely szeretetből fakad, minden apró figyelmesség vagy mosoly folyamatos és termékeny várakozássá alakítja az életünket.

Paco kórházi lelkész Spanyolországban. Sok idős beteggel találkozik, akik súlyos betegségben szenvednek. Ezt mondja: „Bekopogtam az egyik idős beteghez, aki csúnyán és fennhangon szokott beszélni a hit ellen. Egy pillanatra elbizonytalanodtam, de aztán Isten szeretetéről akartam tanúságot tenni. Beléptem hozzá, amennyire csak tudtam kedves mosollyal, és a szentségek szépségéről kezdtem beszélni. Megkérdeztem, hogy szeretne-e ezekhez járulni. »Hát persze!« – hangzott a válasz. Meggyónt, megáldozott és fölvette a betegek szentségét. Ottmaradtam nála még egy kicsit. Derűs és nyugodt volt, amikor eljöttem, a lánya pedig, aki ott volt vele, nagyon elcsodálkozott.

Letizia Magri